

DIWINIZACYJNA I HUMANIZACYJNA MISJA KOŚCIOŁA

Adhortacja Jana Pawła II *Christifideles laici*

36. Kościół, który w mocy Ducha Świętego przyjmuje i głosi Ewangelię, staje się wspólnotą ewangelizowaną i ewangelizującą i dlatego jest sługą ludzi. W Kościele świeccy uczestniczą w misji służenia człowiekowi i społeczeństwu. **Ostatecznym celem Kościoła jest oczywiście Królestwo Boże, którego Kościół „stanowi załączek oraz zaczątek (...) na ziemi”**(KK 5), a więc jest całkowicie poświęcony chwale Ojca. **Królestwo jest jednak również źródłem pełnego wyzwolenia i całkowitego zbawienia dla ludzi; przeto z nimi Kościół przebywa swą drogę i żyje, zachowując w ciągu dziejów rzeczywistą i głęboką solidarność z ich dziejami.**

Tak więc zgodnie z otrzymanym zadaniem **Kościół objawia światu tajemnicę Boga jaśniejąca w Jezusie Chrystusie**, a równocześnie **objawia człowieka jemu samemu, ukazuje mu sens jego istnienia, otwiera go na całą prawdę o tym, kim jest i jakie jest jego przeznaczenie** (KDK 22). W tej perspektywie staje się jasne, że Kościół — na mocy swojej misji ewangelizacyjnej — jest wezwany do tego, by służyć człowiekowi. Służba ta wyrasta przede wszystkim z owego cudownego i poruszającego do głębi faktu, że **„Syn Boży przez wcielenie swoje zjednoczył się jakoś z każdym człowiekiem”** (KDK 22).

Dlatego **człowiek „jest pierwszą drogą, po której winien kroczyć Kościół w wypełnianiu swojego posłannictwa, jest pierwszą i podstawową drogą Kościoła, drogą wyznaczoną przez samego Chrystusa, drogą, która nieodmiennie prowadzi przez Tajemnicę Wcielenia i Odkupienia”**(*Redemptor hominis* 14).

Sobór Watykański II wielokrotnie, w sposób bardzo jasny i stanowczy mówi o tym w swoich dokumentach. W doniosłym tekście Konstytucji *Gaudium et spes* czytamy: **„Kościół idąc ku swemu własnemu zbawczemu celowi, nie tylko daje człowiekowi uczestnictwo w życiu Bożym, lecz także rozsiewa na całym świecie niejako odbite światło Boże, zwłaszcza przez to, że leczy i podnosi godność osoby ludzkiej, umacnia więź społeczeństwa ludzkiego oraz wlewa głębszy sens i znaczenie w powszednią aktywność ludzi. Dlatego też Kościół uważa, że przez poszczególnych swych członków i całą swoją społeczność może poważnie przyczynić się do tego, aby rodzina ludzka i jej historia stawały się bardziej ludzkie”** (KDK 40).

W tym działaniu na rzecz rodziny ludzkiej, za które jest odpowiedzialny cały Kościół, szczególna rola przypada w udziale katolikom świeckim; właśnie **„świecki charakter”** zobowiązuje ich do tego, by przy użyciu właściwych sobie i niezastąpionych środków **ożywiali rzeczywistość doczesną duchem chrześcijańskim.**